

ROOS VERLINDEN

Gênant

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036439664

NUR 340

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Iskander Uitgevers

Copyright © Roos Verlinden

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Deel 1

1

Dit is gênant. Wat me is overkomen in de aula, is zo ontzettend gênant. Dat gevoel moet weg, verdwenen zijn, helemaal verdwenen zijn, voordat het een obsessie wordt. Het is beschamend voor iemand van onbesproken gedrag zoals ik. Ik, Els de Vries, inmiddels zes jaar weduwe, in het onderwijs gezeten, altijd modern geweest, met mijn tijd meegegaan, zelfstandig beslissingen genomen, weloverwogen keuzes gemaakt. En nu dit. Wat die man bij me heeft losgemaakt is gewoon idioot.

Nu niet om de hete brij heen draaien, meteen duidelijk zijn. Eergisteren ging daar, in die aula, mijn lichaam van het ene op het andere moment verliefd doen. Mijn lichaam, met nadruk. Niet mijn geest. Ik taal niet naar een man, druk als ik het heb met nuttige, belangrijke besognes die mijn leven vullen.

Natuurlijk weet ik hoe het in elkaar zit. Ik ben niet achterlijk. Ik heb niet onder een steen geleefd maar de jaren van vrouwenemancipatie en feminisme meegemaakt. De ontwikkeling van de clitoris als ondergeschoven kindje naar volwassen lustorgaan dat te vergelijken valt met het topje van de ijsberg, maar o lala, wat

er allemaal onder water zit, is me genoegzaam bekend. Ik ken de nomenclatuur, de fatsoenlijke woorden dus, al zal ik ze niet in de mond nemen.

Het doet me allemaal niets, het deed me allemaal weinig en ik heb geen moment gevonden dat dat afwijkend was. De ene mens heeft een sterker libido of er meer last van dan de ander. Daarom is deze hele affaire me wezensvreemd.

Ik ken dit soort opwellingen niet. Is het een ontsporing van mijn hormoonhuishouding? En waarom gebeurde dit door *die ene man* en overvalt het me telkens zodra zijn beeld me voor ogen komt? Waarom prikkelen, om dat woord maar te gebruiken, andere mannen me niet? Noch vrouwen, om dat meteen maar duidelijk te stellen. Zijn het stuiptrekkingen van vrouwelijke hormonen? Ach, waarom niet, zoveel jaar na de overgang. Toen ik zo'n beetje dertien was begon ik ook zomaar uit het niets over jongens te dromen. Zwijmelde ik met vriendinnen over brede schouders en smachtende ogen. Zag ik mezelf romantisch glimlachen omdat *hij* mij al heel lang wilde.

Nogmaals, ik ben een keurige mevrouw van zevenenzestig die hoogstens te vaak zondigt met lekker vers en gezond eten, de basis van

de kooklessen die ik als vrijwilliger bij ons in het buurthuis geef.

Die man zat aan de andere kant van het gangpad. Schuin voor me. Hij was niet, zoals ik, gedwongen om naar de kist met de belachelijk groot opgeblazen portretfoto, de zee van orchideeën en de rouwkransen met pathetische linten te kijken.

Hij trok zijn sjaal dichter om zijn hals toen ik de kraag van mijn mantel opzette, het tochtte. Hij leek aandachtig naar de reeks sprekers te luisteren. Tegelijk tapte hij onophoudelijk ongedurig met zijn voet op de grond. Stoorden hem de lovende woorden die over Delphine werden uitgesproken? Begrijpelijk. Al die lof irriteerde mij namelijk behoorlijk. Ik was al kriegel door de stampvolle aula. Zo idioot veel belangstellenden. Tja, wat wil je. Ze had een ziekelijke behoefte aan aandacht. Altijd en overal drong ze zich in op de voorgrond. Wanneer haar naar mijn smaak extravagante make-up en kleding geen effect hadden, slaakte ze gilletjes. Of ze lachte bulderend met haar doorrookte stem. Op de huurdersbijeenkomsten van Het Nieuwland, ons appartementengebouw, wist ze het altijd wel zo te manoeuvreren dat er partijen ontstonden die elkaar uit nijdigheid nog dagenlang negeer-

den. Bij nader inzien waren dat meestentijds de mannen tegenover de vrouwen en omgekeerd.

Een vrouw die op jacht is naar een nieuwe liefde en zo'n type als *die man* ziet, heeft aan deze kenschets van Delphine voldoende aanknopingspunten om na afloop van de plechtigheid bij de koffie en sandwiches een praatje met hem aan te knopen. Maar ik ben verre van geïnteresseerd in een nieuwe man. Hoe verzorgd en beschaafd deze ook was. Bovendien is het me te ingewikkeld om te doen alsof ik Delphines eeuwige decolletés en belachelijk korte rokjes normaal vind. En het is nu eenmaal usance na afloop van de plechtigheid over het goede van een overledene te praten. Persoonlijk zou ik het neutraal hebben gehouden, dat ik zo af en toe bij haar over de vloer kwam. Dat is waar. Ik kom bij meer bewoners van ons gebouw over de vloer. Bij het collecteren bijvoorbeeld. En omdat ik voor een aantal alleenstaande dames probleempjes met lastige brieven of administratieve kwesties of hun tablet of computer oplos.

Ik zal het woord niet gauw in mijn mond nemen, maar het hoerige van Delphine stuit me tegen de borst. Haar uiterlijk gaf me een gevoel van afkeer. Het was allemaal té. Lange bungelende oorsieraden én speldjes met een

zogenaamde parel in het haar én geblondeerd én kunstwimpers. Desondanks achtte ik het mijn plicht bij de plechtigheid aanwezig te zijn, want op de avond van de condoléance gaf ik in het buurthuis een introductie van mijn nieuwe kookcursus voor mannen.

Haastig, door laat ik zeggen, dat ongepaste gevoel van onderen vluchtte ik direct na de plechtigheid naar huis. Ik schaamde me dood. Ik had me nog wel voorgenomen een paar sandwiches gerookte zalm te eten. Die waren bij een eerdere crematieplechtigheid bijzonder vers en smakelijk, met toefjes dille. Delphine schijnt trouwens opgebaard te hebben gelegen in die bijna doorschijnende zalmkleurige bloes die ze op de valreep van haar overlijden bij een webwinkel had besteld. De bloes die ze mij uit het vloeipapier liet halen nadat ik gehoor had gegeven aan haar vraag om afscheid te komen nemen.

Mevrouw Prins van de vijfde zou het woord 'hoerige' nooit over haar lippen krijgen, ze corrigeert zelfs platte uitspraak en foute grammatica. Maar Mevrouw Prins van de derde, nieuwkomer in Het Nieuwland, houdt voet bij stuk dat Delphine absoluut nooit bij het toneel heeft gezeten, zoals beweerd wordt, maar als

hoerenmadame haar kapitaal heeft vergaard. Deze mevrouw Prins komt, zoals vrijwel iedereen hier in de wijk, uit wat wij de oude stad noemen. Ze hoorde het van haar tante die bij de bakkerszaak werkte, schuin tegenover een pand met op het naambord naast de deur 'Club Delphine'. Kijk, zo vaak hoor je zo'n naam niet.

Al met al kwam ik aangeslagen en met een holle maag thuis van de plechtigheid. Nog steeds met het beeld voor ogen van die keurig verzorgde man met zijn tappende voet. Nog steeds met dat gênante volle gevoel van onderen.

Ik snakke naar een croque monsieur. Voor geen prijs lunch ik na een crematie met een koude slappe boterham met kaas. Dat zegt mevrouw Prins van de derde te doen. Al bij onze allereerste ontmoeting bleek dat, toen ze een kant-en-klaarmaaltijd in haar supermarkttas liet zien. Want, beweerde ze, ze kon bij wijze van spreken nog geen aardappel gaar krijgen. Maar belangstelling voor mijn kookcursus voor vrouwen had ze allerminst.

Omdat de oven me te omslachtig was, bakte ik 'm snel in de koekenpan. Wat ben ik aan het doen, schoot er ineens door mij heen. Bak ik een croque monsieur? Ja, verdraaid, ik bak een

croque monsieur! Terwijl het bij mijn gehaaste aftocht naar huis toch de gedachte aan een *croque madame* was die me het water in de mond deed lopen? Met zo'n heerlijke, uitlopende lauwwarme dooier van het spiegelei. Ik moet dus met mijn gedachten elders het restje bechamelsaus van de bloemkool van gisteren zijn gaan opwarmen in de magnetron en Parmezaan zijn gaan raspen. Dat is raar. Net als de malende vraag die me twee nachten wakker hield hoe het toch mogelijk is dat mijn lichaam van slag raakt door een man op wie ik toevallig het zicht had. Van wie ik wil weten wie hij is, waar hij woont, wat hij doet en waarom hij naar de crematieplechtigheid van iemand als Delphine kwam.

Wíl weten? Móet weten. Alsof de antwoorden het unieke medicijn zullen zijn om weer normaal te kunnen worden.